

### [Formanden.]

tagelse havde set, og som han med al sin Villiestyrke og Udholdenhed havde kæmpet imod i det sidste Par Aar.

Lyngsies Indsats i det offentlige Liv falder jo overvejende paa den faglige Organisations Omraade. Hans Livsgerning blev Udviklingen af Dansk Arbejdsmandsforbund fra en saare beskeden Begyndelse til en vidtforgrenet Sammenslutning med henved 100 000 Medlemmer. Til dette vældige Arbejde var Lyngsie udrustet med usædvanlige Evner baade som Organisator og Agitator. Hans Energi og Arbejdsevne var langt over almindeligt Jævnmaal; han besad tillige megen Realitetssans, og han forstod baade i Tale og i Skrift at slaa kraftigt til Lyd for sine Tanker og at holde sine Folk sammen omkring den Sag, de kæmpede for.

Men ogsaa i det politiske og det kommunale Liv tog Lyngsie gennem Aarene virksom Del. Han var omkring Aarhundredskiftet i en Aarrække Folketingsmand for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds, og fra 1900 til 1914 havde han Sæde i Københavns Borgerrepræsentation. Af Landstinget blev Lyngsie Medlem i Efteraaret 1925. Det var meget sjældent, han tog Ordet her i Salen, men han blev valgt ind i adskillige vigtige Udvalg, og med stor Pligtfølelse og Karakterstyrke varetog han sin Gerning her i Tinget til det sidste.

I et Liv, der i saa udpræget Grad, som det her var Tilfældet, former sig som et vanskeligt Pionerarbejde for ad Organisationens Vej at hæve en stor Samfundsklasse op til et højere økonomisk og socialt Plan, samles Dag for Dag Stof til stærke Brydninger, og Lyngsie, som tidligt var hærdet i Livets Skole, skyede ikke Kampen eller skarpe Vaaben. Men naar den Bitterhed, der ofte følger i Stridens Spor, for længst er glempt, vil Mindet blive bevaret om en Mand, som trofast stred Livet igennem for den Sag, han lige fra Ungdommen havde ofret sine bedste Kræfter, og fra udenforstaaende skal det tillige med Anerkendelse nævnes, at Lyngsie i Kraft af sin personlige Position formaaede at holde de Vildskud borte fra Bevægelsen, som man kender fra andre Lande.

(Medlemmerne paahørte staaende Formandens Udtalelse).

Stedfortræder for 13de tingvalgte Medlem er Folketingsmand J. P. M. Simonsen, Aarhus, hvem jeg har givet Meddelelse om, at han indtræder i Tinget i den afdødes Sted.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

*Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.*

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 137).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

**Justitsministeren (Zahle):** Det fra det høje Folketing oversendte Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 skal jeg nu have den Ære at anbefale til det høje Landstings Velvillie. Jeg maa begynde med en Undskyldning for, at jeg i Dag lægger Beslag paa det høje Landstings Opmærksomhed i noget længere Tid, end det er sædvanligt. Aarsagen er, at Ændringerne er baade betydningsfulde og talrige. Men jeg skal søge at undgaa enhver unødigt Vidtløftighed og gaar derfor lige til Sagen.

Som bekendt har der i de senere Aar Gang paa Gang i Folketinget været forelagt Forslag til Lov om Ændringer i Retsplejeloven. Blandt disse Lovforslag skal jeg særlig nævne det i Samlingen 1925—26 af daværende Justitsminister Steincke fremsatte Forslag, som dannede Grundlaget for de senere Lovforslag. I Samlingen 1928—29 naaede Forslaget fra Folketinget at blive oversendt til dette høje Ting; men Forslagets Behandling blev afbrudt paa Grund af Folketingets Opøsning og det derefter følgende Ministerskifte.

I den næste Samling, 1929—30, forelagde jeg ikke noget Retsplejelovforslag; Grunden hertil var, at jeg haabede at kunne faa den nye Straffelov gennemført hurtigt, og hvis dette lykkedes, vilde en Række vigtige Ændringer i Retsplejeloven blive nødvendige.

Jeg nedsatte derfor et Udvalg med Højesteretsdommer V. Topsøe-Jensen som Formand til at overveje, hvilke Ændringer den nye Straffelov vilde have til naturlig Følge. Endvidere nedsatte jeg et Udvalg med Højesteretsdommer Troels G. Jørgensen som Formand til specielt at overveje Ændringer i Retsplejelovens Regler om Sagførervæsenet, særlig om Betingelserne for at blive Sagfører og om Sagførernes Adgang til at give Møde for de forskellige Retter.

Det første af disse Udvalg afgav Betænkning i Februar 1930, det andet Udvalg i December 1929, og efter at der var ind-